

răstimp plin de îndatoriri morale, ci un prilej de înmuiere a inimii noastre împietrite, care ne va duce la iubire de oameni și de Dumnezeu.

Excesul de raționalism al vremurilor grele pe care le trăim vrea să ne țină departe de tot ce este mistic, isihast, de tot ce este sfântă Taină de negrăit și mai presus de fire. Rezultatele acestei îndepărtări au ieșit la iveală. Pretutindeni stăpânește melancolia și deznădejdea, care pe mulți îi rănesc. A venit vremea să recunoaștem în adâncul inimii noastre că ne-am îndepărtat de Dumnezeu, s-a copt vremea pentru o întoarcere la leagănul dragostei răstignite.

În timpul Postului Mare adesea apar ispite, încercări, scandaluri și căderi. Acestea ne vin ca să ne maturizăm mai mult, ca să ne echilibreze și să ne cumintească. Viața creștinilor, să nu uităm niciodată acest lucru, este una a Crucii. Fără răstignire nu vine

Învierea. Postul Mare este o frumoasă și bună pregătire, un coridor semiîntunecat care conduce către camera cea plină de lumină. Picioarele pe care umblă Postul Mare sunt rugăciunea și postul. Însă rugăciunea și postul fără smerenie și dragoste nu aduc niciun rod. Postul și rugăciunea ținesc să tempereze egoismul nostru.

Haideți să nu pierdem prilejul pe care ni-l oferă, încă o dată, Postul Mare, de vreme ce, încet-încet, se apropie și încheierea acestuia. În Biserică, problemele noastre își găsesc rezolvare. Iarna cea rece este urmată de primăvară. Triodul este urmat de Penticostar. Știut este că vremea înnorată niciodată nu este definitivă. După nor, e mai frumoasă vremea însorită. Acum însă, după cum spune un minunat tropar, este „vremea pocăinței și ceasul rugăciunii”.

Sursa: sfantulmunteathos.wordpress.com

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 22 martie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 24 martie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 25 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Buna Vestire
Sâmbătă 26 martie	08:00 18:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas Vecernia și Litia
Duminică 27 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 4, 14-16; 5, 1-6; Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1; gl. 7, vs. 7 → Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Luminează-ți inima cu credința, întărește-o cu nădejdea, încălzește-o cu dragostea, cădește-o cu rugăciunea, curăță-o cu lacrimile, hrănește-o cu Sângele Domnului și o înalță spre cer precum o candelă aprinsă.” – Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 430 / 20 martie 2022

CU TRUPUL SĂ LUCRĂM ȘI CU SUFLUL SĂ NE RUGĂM

Sfântul Pavel, care a știut mai bine decât noi folosul cel mare pe care-l aduce rugăciunea, ne-a îndemnat să ne rugăm neîncetat (I Tesaloniceni 5, 17). N-a voit el să sfătuiască niciodată vreun lucru greu și cu neputință, pe care nu l-am fi putut împlini, căci atunci ne-am fi arătat ca neascultători și călcători ai poruncii lui și drept urmare vrednici de osândă. Ci scopul Apostolului, care a zis să ne rugăm neîncetat, a fost ca să ne rugăm cu mintea noastră, ceea ce este cu putință să facem totdeauna.

Căci și când facem un lucru de mână și când ne plimbăm și când ședem și când mâncăm și când bem, totdeauna putem să ne rugăm cu mintea noastră și să facem rugăciunea minții bine plăcută lui Dumnezeu și adevărată. Cu trupul

SFÂNTUL GRIGORIE PALAMA

1296 – 1359

putem să lucrăm și cu sufletul să ne rugăm. Omul din afară poate să împlinească orice slujbă cu trupul și omul dinăuntru poate să fie dăruit slujirii lui Dumnezeu și să nu lipsească niciodată de la lucrul cel duhovnicesc al rugăciunii cu mintea.

Căci așa ne poruncește Dumnezeu-Omul Iisus în Sfânta Evanghelie, zicând: „*Iar tu când te rogi, intră în cămara ta și închizând ușa ta, roagă-te Tatălui tău întru ascuns*” (Matei 6, 4). Cămara sufletului este trupul. Ușile ființei noastre sunt cele cinci simțuri. Sufletul intră în cămara lui, când mintea nu umblă de colo până colo în lucrurile lumii, ci stăruiește în inima noastră. Și simțurile noastre le închidem și rămân asigurate, când nu le lăsăm să se alipească de lucrurile supuse lor și arătate. În felul acesta mintea rămâne liberă de orice împătımire lumească și se unește prin rugăciunea ascunsă a minții cu Dumnezeu Tatăl nostru. Și atunci zice: „*Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, îți va da ție la arătare*” (Matei 6, 6). Dumnezeu, cunoscătorul celor ascunse, vede rugăciunea minții tale și o răsplătește cu daruri arătate și mari. Pentru că aceasta este rugăciunea adevărată și desăvârșită și ea umple sufletul de harul dumnezeiesc și de darurile (harismele) duhovnicești. Căci cu cât închizi mirul mai mult în vas, cu atât vasul răspândește mai multă mireasmă. Așa e și cu rugăciunea: cu cât o întipărești mai mult în inima ta, cu atât o umple mai mult de harul

dumnezeiesc. Fericiți sunt cei ce se obișnuiesc cu acest lucru ceresc, căci cu el biruiesc orice ispită de la dracii cei răi, precum și David a biruit pe îngâmfatul Goliat (I Regi 17, 51). Cu ea sting poftetele fără rânduială ale trupului, precum și cei trei tineri au stins văpaia cuptorului (Daniel 7, 25-26). Cu această lucrare a rugăciunii minții îmblânzesc patimile, precum și Daniel a îmblânzit leii sălbatici (Daniel 6, 18-24). Cu ea coboară roua Sfântului Duh în inima lor, precum a coborât Ilie ploaia în Carmel (III Regi 18, 45).

Această rugăciune a minții este cea care urcă până la tronul lui Dumnezeu și se păstrează în cupe de aur ca să fie tămâiat cu ea Domnul, precum zice Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu în Apocalipsă: „*Și douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăute și cupe de aur pline de tămâie, care sunt rugăciunile Sfinților*” (Apocalipsa 5, 7). Această rugăciune a minții este o lumină care luminează totdeauna sufletul omului și aprinde inima lui cu flăcările iubirii lui Dumnezeu. Ea este o verigă care ține uniți și împreunați pe Dumnezeu și omul. O, har neasemănat al rugăciunii minții! Ea face pe om să fie totdeauna în convorbire cu Dumnezeu. O, lucrare cu adevărat minunată și deosebită! Să fii deodată cu oamenii trupești și să te afli cu Dumnezeu în chip înțeleghător. Îngerii nu au glas material, ci cu mintea lor aduc lui Dumnezeu doxologia neîncetată. Aceasta este lucrarea lor.

Ei îi este închinată toată ființa lor.

Deci și tu, frate, când intri în cămara ta și închizi ușa, sau când mintea ta nu sare de colo până colo, ci intră în inima ta și simțurile tale sunt întărite, și nu sunt pironite de lucrurile lumii acesteia, și pe lângă aceasta te rogi totdeauna cu mintea ta: „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul*”, te faci asemenea cu sfinții îngeri; și Tatăl tău, care vede rugăciunea ta tainică, pe care o aduci în ascunsul inimii tale, te va răsplăti cu mari daruri (harisme) întru arătare. Și ce bun mai mare și mai bogat poți să afli decât acesta, de a te afla, cum am spus, împreună cu Dumnezeu în chip înțeleghător și de a fi în convorbire neîncetată cu El? Căci fără El nu poate să fie vreodată vreun om fericit nici aici, nici în cealaltă viață.

Sursa: traditiaortodoxa.wordpress.com

PĂRINTELE MOISE AGHIORITUL

ACUM ESTE VREMEA POCĂINȚEI ȘI CEASUL RUGĂCIUNII

Multă lume ignoră sau nu dorește să cunoască sensul acestor zile, continuându-și viața monotonă de fiecare zi. Omul se plânge că viața îl obosește, totuși nu face niciun pas spre o schimbare esențială. Dietă severă ține, dar post nu. La psiholog merge, la televizor stă cu orele, dar la

duhovnic nu se duce, nici la biserică. Omul de azi nu vrea să dea și el ceva, vrea doar să primească, fără osteneală și fără nici o jertfă personală. Se teme să se privească pe sine în ochi. Sistematic fuge de sine însuși. Se zbate în golul său lăuntric. Duhul consumului, al traiului ușor, al cugetului nesmerit nu îl lasă pe om să se elibereze de multe lucruri inutile care i-au umplut viața. Postul Mare este un popas în goana obișnuită a vieții și un prilej de transfigurare.

Rugăciunea Cuviosului Efrem Sirul, care în toată această perioadă se spune de sute de ori la sfintele slujbe, ne îndeamnă să părăsim duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert și să dobândim curăție, gând smerit, răbdare și dragoste. Această rugăciune frumoasă și plină de înțeles se încheie cerând de la Dumnezeu: „*dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile și să nu osândesc pe fratele meu*”. Să lăsăm, adică, bârfa, judecata celuiilalt, critica aspră care neîncetat ne urmărește și să ne îndreptăm asupra noastră înșine, corectându-ne greșelile.

Postul Mare urmărește să ne întoarcem către propriul sine și contribuie la tămăduirea noastră de bolile duhovnicești care ne întunecă mintea, ne îngreuiază și ne amărăsc viața. Dacă vom reuși să ajungem la o anume măsură de autocunoaștere și de pocăință, atunci Postul Mare nu va fi pentru noi o perioadă posomorâtă și neroditoare, nu va fi un simplu